

POSTANOWIENIE

9 sierpnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Marta Romańska

na posiedzeniu niejawnym 9 sierpnia 2023 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa X. Y.
przeciwko T. spółce akcyjnej w W.
o ochronę dóbr osobistych,
na skutek skargi kasacyjnej T. spółki akcyjnej w W.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie
z 26 listopada 2021 r., VIA Ca 688/21,

1. **odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
2. **zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 2.160 (dwa tysiące sto sześćdziesiąt) zł z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia pozwanej niniejszego postanowienia, tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecnictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania

w nawiązaniu do przytoczonych przesłanek, a rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o których jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Pozwana wniosła o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z powołaniem się na jej oczywistą zasadność (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.).

W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, że uzasadnienie oczywistej zasadności skargi kasacyjnej jako przesłanki jej przyjęcia do rozpoznania wymaga powołania się na kwalifikowaną postać naruszenia zaskarżonym orzeczeniem przepisów prawa materialnego lub procesowego i przeprowadzania wyводу zmierzającego do jego wykazania. Oczywistość naruszenia ma miejsce wówczas, gdy jest ono widoczne *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia. Szczególna podstawa przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga samodzielnego czyli odrębnego od podstaw kasacyjnych wskazania i wykazania naruszenia konkretnego przepisu prawa (procesowego lub materialnego), które jest oczywiste i bez wątpliwości prowadzi do stwierdzenia, że objęty skargą wyrok jest wadliwy i dlatego skarga powinna zostać przyjęta do rozpoznania.

Pozwana we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie określiła przepisu lub przepisów, które Sąd Apelacyjny miał w oczywisty sposób naruszyć. W uzasadnieniu wniosku nawiązała natomiast do podstaw skargi kasacyjnej („z powodu przytoczonych zarzutów i argumentów skarga kasacyjna zdaniem skarżącej jest w stopniu oczywistym zasadna”), których Sąd Najwyższy nie może obejmować badaniem w ramach przedsądu. W kolejnych zdaniach uzasadnienia wniosku pozwana zarzuciła Sądowi Apelacyjnemu, że ten „nadinterpretuje sposób przedstawienia powódki w materiale”, który „nie ukazuje żadnych negatywnych informacji dotyczących powódki, a stanowi jedynie neutralną informację o jej członkostwie w R., co jest zgodne ze stanem faktycznym”.

Powyższe stwierdzenia wyczerpują argumentację pozwanej odnośnie do przesłanek przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, lecz na ich podstawie nie sposób dojść do wniosku o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. Pozwana pomija, że materiał filmowy, w który wkomponowane zostały zdjęcia powódki został oceniony jako ksenofobiczny i zabarwiony rasistowsko nie tylko przez Sąd Apelacyjny, lecz i Sąd Okręgowy. Przekaz materiału zmontowanego tak, by wywołać napięcie, atmosferę strachu, jest jednostronny. Wszystkie osoby, w zestawieniu z którymi pokazane zostało zdjęcie powódki to ciemnoskórzy, agresywni mężczyźni, a Sąd Apelacyjny nie miał wątpliwości co do możliwości zidentyfikowania powódki na podstawie zdjęć pokazanych w materiale.

Jedynym przepisem powołanym przez pozwaną w ostatnim zdaniu uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest art. 54 Konstytucji RP, z którego wynika gwarantowane przez ustawę zasadniczą prawo do rozpowszechniania informacji oraz wolności słowa. Zarzut sformułowany na gruncie tego przepisu nie został rozwinięty, a Sąd Apelacyjny, z odwołaniem się do orzecznictwa międzynarodowych organów ochrony prawnej i Trybunału Konstytucyjnego wyjaśnił, że w zakresie swobody wypowiedzi nie mieszczą się takie, które propagują lub usprawiedliwiają nienawiść rasową, ksenofobię, antysemityzm lub inne formy nienawiści.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. oraz – co do kosztów postępowania – art. 98 § 1, 1¹ i 2 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c., § 2 pkt 5 i § 8 ust. 1 pkt 2 w związku z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. poz. 1800), orzeczono jak w postanowieniu.

(B.Ł.)

[ł.n]

